

ZVONIMIR MRKONJIC

A szonett kibomlása

*De arról, hogy horvát hazánkon harapás van,
nem a sarló- és nem a félholdforma fogsor
jutott eszembe most, s nem is a harci dobszó,
mit nekem a bukás-dicsőség tölgyfaága.*

*Csak arra gondolok, hogy magunk marcangoljuk
csipasznyivá, de nincs ki kintről megsegítsen,
közőködik velünk az ördög és az Isten,
a nyár hevében is régről maradt hó hull.*

*Nem érdekel ma itt semmilyen gondolat már.
Papírlapom mintjén koromló én a semmi,
s a semmi mondatát leírni hogy akarnám.*

*Mi érthetetlen, azt nem magyarázza senki
az önemésztő tűz költői kép-salakján.
A versnek is ilyen pőrén kell megszületni.*

Ó, azok a hetvenes évek, poétika

*Nincs kitérés,
szembetalálkoztok
és már húsz lépésről foghegyről odakiáltja:
hé, te ott, a jóédesanyád,
te, te,
állj csak meg ott, de rögtön, vagy átírom személyleírásodat,
mit játszod az eszed, ordít rólad, kicsoda vagy,
ne tégy úgy, mintha észre sem vettél volna engem,
csak ne hordd fenn annyira az orrod, jól ismerjük egymást,
azt hiszed, terajtda kívül nincs más,
hová úgy, mintha úznének,
próbálj meg egyszer emberként viselkedni,
ha szólnak hozzád, legalább illendően figyelj oda,
mire vársz, csinálj már valamit,
ha embermód nem megy,
rúgj hát legalább úgy istenesen valagba,
nézd öregem, adj már egy cigit,
egyszer majd füledbe súgom,
nekik miket mondtam rólad.*

Kovács István fordításai